

Veronica Micle

Poeme

Cuprins

Poetului iubit	5
La portretul unui poet	6
El către mine	7
Pe-al meu gând	9
El către mine	10
În cenușă	11
Fugi	12
El către mine	13
Eu către dânsul	14
El către mine	15
Știu c-amorul tău	16
Când noaptea e adâncă	17
Pe ceruri	18
El către mine	19
Pasăre cu pene albastre	20
Eu către dânsul	21
Și ura și iubirea	23
El către mine	24
El către mine	25
Aș vrea să vii	26
Ah, du-te	27
El către mine	28
Ar fi destinul	29
El către mine	30
Moarte fugi	31
Aubade	32
El	33
Tristă de ce-i	34
Eu către dânsul	35
Ai plecat	36
El către mine	37
Eu către dânsul	38
El către mine	40
Că mi-ar zdrobi suspinul	41
El către mine	42

Prevestiri.....	43
El către mine.....	44
Sufletului meu.....	45
Când îmi plec.....	46
El către mine.....	47
Am plecat.....	48
El către mine.....	49
De-ai ști.....	50
Dor din trecut.....	51
El către mine.....	52
Povestea lăcrămioarelor.....	53
Luminează-n ceruri luna.....	54
El către mine.....	55
Eu către dânsul.....	56
El către mine.....	57
Dojana.....	58
El către mine.....	59
Iertare.....	60
El către mine.....	61
Amintire.....	62
El către mine.....	64
Povestea rozei.....	65
Povestea crinului.....	66
Ah! Fugi.....	67
De ce?.....	68
Invocare.....	69
Cu dânsul.....	70
Scrisoare.....	71
El către mine.....	72
De dorul tău.....	73
Și dacă un dor.....	74
Regret.....	75
Portretul.....	76
Singură.....	77
Sunt lăcrămioarele-nflorite.....	78
Indiferență.....	79
Străin îmi ești.....	80
De ce-ți mai numeri anii?.....	81
De pe țărnișurile lumii.....	82
Lumea mare.....	83
Drag mi-ai fost.....	84

Resurse medicale	85
M-am gândit cu drag la tine.....	85
Răzbunare.....	86
Plângeai.....	87
Lacrimi.....	88
Lacrimi și lacrimi.....	89
Zadarnic.....	90
Icoana ta.....	91
Iubirea care moare.....	92
Durere.....	93
Șterge-ți lacrima.....	94
S-a stins.....	95
Singurul noroc.....	96
S-a pus vălul de uitare.....	97
Uitare.....	98
A murit iubirea.....	99
Să știi că oriunde.....	100
Rime la un amic.....	101

Poetului iubit¹

Frumoasă, sfântă poezie,
Ce-ai fost unicu-mi Dumnezeu,
Pe dulcea ta zădărnice
Cât preț a pus sufletului meu.

Cât îmi părea că sunt de mare
Că idol eu mi te-am ales,
Cu ce avânt și adorare
Prinos adusu-ți-am ades.

Adânca mea cucernicie
De mitul tău când s-a legat,
Pe dulcea ta zădărnice
Sufletu-mi jertfă ți l-a dat.

* Notele de subsol din volumul de față îi aparțin Veronicăi Micle și sunt reproduse după ediția îngrijită de Octav Minar.

¹ Venere și Madonă a fost poezia care m-a fascinat! De pe atunci te cunoșteam, te vedeam în vis și bănuisem că vei fi îngerul meu păzitor! N-aș putea să precizez sentimentul care m-a călăuzit în drumul în poezie, ori superioritatea de gândire originală care mă cucerise. Ani de zile m-am îmbătat cu aceste iluzii!

La portretul unui poet²

Privindu-ți fața de farmec plină
Luci o rază în al meu sân.
Crudă fu însă a ei lumină
Din pieptu-mi scoase un lung suspin!

Dar suspinul ca nălucire
Zbura ca vântul ce-a adiat.
N-a zburat însă și-acea simțire
Ce-adânc în suflet l-a deșteptat.

Și-acum mă-ntreb eu: simțire adâncă?
Cum de se naște pentru-n portret?
Căci nu văzusem ochii tăi încă
Știam atât: că ești poet!

² De pe atunci o figura ta robise inima mea stingheră și amărâtă. Cunoscându-te la Viena, modestia și mai ales darul de a povesti unele întâmplări din viața marilor gânditori, m-au făcut să-ți port respect.

Erai timid și veșnic priveai în pământ. Laudele mele pentru frumoasele poezii publicate în „Familia” păreau că te măgulesc, și atunci ai îndreptat priviri întrebătoare spre mine. Am devenit prieteni, discutând ceasuri întregi despre estetica poeziei. Mai apoi ai venit la Iași, tot modest și strălucit. Ai început să scrii poezii din ce în ce mai geniale. În nebunia mea, le memorizam. Când rămâneam singură, mă îmbătam cu parfumul ce transpira din ele. Ce vremuri fericite! Atunci am reflectat că în timp ce mai ești susceptibilă de o bucurie, te poți aștepta la cea mai mare durere. Și dânsa a venit!

El către mine³

O, tu, mă uită astăzi în ceasul acesta trist
În care-ascund durerea și gândul pesimist...
Și uită seara-aceea în care ne-am văzut,
Și uită-acele clipe prin care am trecut...
Durerilor amare un capăt vreau să pui,
Dar capătul acela îl cat mereu și nu-i.

În ochii tăi albaștri cândva l-am întâlnit!...
Cuvântul tău iubito e-un cântec fericit,
Că ochii tăi au drumuri ce duc în Paradis,
Că-n ei plutesc de-a pururi neprețuitul vis,
Că gura ta e dulce cum încă n-am gustat,
Că-n forma-ți ideală iubirea am aflat.

C-a tale plete blonde sunt falnice comori,
Comori care pe umeri cu drag îți le streкори,
Dar eu cunosc prea bine c-ai vrea ca să mă cerți
Și-apoi ca drept pedeapsă pe mine să mă ierți!
Eu nu îți cer credință, iertarea nu o vreau,
Ci-aș vrea de-acum-nainte uitării să te dau!

Dar cum să uit, iubito, când nu te pot uita?
Atuncea doar uita-voi când mort m-or arunca
Groparii-n fundul gropii, când s-or așterne foi

³ Acum pot să-ți dezvăluiesc marele secret care m-a torturat ani de zile, neputând să-ți spun atunci ceea ce pot să-ți spun azi: iubirea noastră așa de sinceră, așa de nevinovată, trebuia să aibă un sfârșit. Sfârșit nu pentru noi, care ne vom iubi până la moarte, dar pentru a acoperi ipocrizia lumii acestea, care, fără să cunoască adevărata cauză a prieteniei sufletești ce ne-a unit, vorbește cu răutate și bârfind sentimentul cel mai înălțător al vieții.

Uscate pe mormântul pe care eu îl voi
Să fie mai departe, chiar într-un loc pustiu,
De ochii tăi albaștri nimica să nu știu.

Și-atunci cu drag, iubito, te voi uita pe veci...
Și n-oi mai fi statuia privirii tale reci!

Pe-al meu gând⁴

Pe-al meu gând să fiu în stare
Eu în lanțuri l-aș lega
Și de voie, de nevoie,
Poate s-ar astâmpăra.

Căci el fără a mea știre
Pururea este pribeag,
Iar de-l cat, văd că la tine
A zburat iară cu drag.

Și ce sunt atuncea nu știu,
Însă eu gândului meu
De-aș putea, aripi i-aș pune
Să-l ajut în zborul său.

⁴ Pătrunsă de sinceritate, am scris aceste rânduri sufletești.

El către mine⁵

Dacă în mintea mea nebună
Clădesc palate-mpărătești
În care văd frumoase zâne
Cu ochi ca zărilor cerești

E că de mult biata bunică
M-a învățat povești cu zmei
Și cu palate și cu zâne
Cum auzise-n vremea ei.

De-atunci am îndrăgit pe-aceste
Frumoase fete de-mpărat
Cu părul blond, cu ochi albaștri...
E greu să uit ce-am învățat!

⁵ Când mi le-ai scris, eu te credeam. Așa suntem noi, femeile, când iubim, suntem pătrunse de o vrajă neînțeleasă, dar când urâm, atunci durerea noastră este fără margini.

În cenușă⁶

În cenușă stă ascunsă
Foarte-adeșe o scânteie,
Și-o iubire nepătrunsă
Într-un suflet de femeie.

Și de patimă e arsă
Inima ce ți-am dat ție,
Dar iubire-n ea neștersă
A rămas pentru vecie.

⁶ Inspirație și multă sinceritate am pus în această poezie.

Fugi⁷

„Fugi” îți zic, căci a mea minte
Prevestește numai rău;
„Nu te du” șoptește-n taină
Sufletul și dorul meu.

Tu cunoști câtă iubire
Pentru tine eu păstrez
Și-apoi cu cuvinte rele
Cum mereu te depărtez.

Și nu știi cui a te-ncrede:
Vorbelor ce ți-am rostit
Sau iubirii fără-de margini
Ce tu-n ochii-mi ai citit.

Vai! Și eu nedumerită
Mă muncesc cu mult mai mult,
Căci nu știu ce-a fi mai bine:
Mintea, inima s-ascult?

⁷ Să nu mă cerți, căci tu mi-ai făcut să-mi analizez sufletul meu pățimaș.

El către mine⁸

Scânteiază cerul noaptea
De luminătoare stele
Pribegind de dor și jale
Eu înec privirea-n ele.

Și văd rând pe rând cum toate
Merg pe cer pline de foc,
Pe când eu zdrobit de doru-ți
Pribegesc fără noroc!

⁸ Te-am crezut, azi nu te-aș mai crede!

Eu către dânsul⁹

Aș cânta mereu iubirea
Și pe ploaie și pe soare
Și pe maluri de izvoare,
Aș cânta c-așa mi-e firea
Iubitoare.

Și în crânguri fermecate
Și pe câmpuri de flori pline,
Și-n pădurile virgine,
Aș cânta iubiri curate
Și senine.

Vin, iubite, și-mpreună
Vom cânta cu drag iubirea.
Vino, când adoarme firea,
Să găsim sub clar de lună
Fericirea!

⁹ Dacă îți place, îmi vei răspunde.